

af Børns Straffeanvar mener Udkastet, og det vistnok med Føie, ikke bør gjælde, naar Personer i denne Alder maatte gjøre sig skyldige i Tilfældet af militære Tjenesteplichter, men Tanken har efter Udvalgets Mening ikke faaet noget klart Udtryk i Udkastets § 50, og vi foreslaa derfor en ny Redaktion. (Endringsforslag Nr. 38).

Til § 51.

Lovudkastets Bestemmelser om, at Handlinger, begaaede i Drunkenhed, skulle betragtes som forsærlige, om de end i deres Væsen ikke ere det, synes ikke paa heldig Maade at udtale det, som dog er Tanken, at Beruselse ikke ved Overtrædelse af Tjenesteplichter skal kunne afvende den lovbestemte Straf, og det end ikke, om den er stegen til den høieste Grad og saaledes efter almindelig borgerlig Straffelov muligt endog vilde udelukke alt Ansvar. Udvalget foreslaar derfor en anden Redaktion af Paragrafen. Naar vi ikke i samme udtrykkelig have begrændset Reglen derhen, at Beruselsen maa være selvforskyldt, skriver dette sig derfor, at vi anse det for en Selvfølge, at der alene kan være Tale om en beruset Tilstand, hvori den Paagældende selv har bragt sig. (Endringsforslag Nr. 39).

Til § 52.

Da Krigsmænd, der staa i forskjellig Tjenesteklasse, ogsaa nødvendigvis maa staa i indbyrdes forskjellig Tjenestegrad, anser Udvalget det for overskødigt at bruge flere end den sidste Betegnelse.

Til § 54.

Bestemmelsen i Paragrafens andet Stykke, om at Fængselsstraffe ikke maa gaa over til Strafarbejde, staaer i saa nær Forbindelse med Udkastets ovenfor under § 10 omhandlede Regel om, at Strafarbejde ikke maa anvendes i kortere Tid end 18 Maanedes, at der, under Forudsætning af, at Udvalgets Endring af denne Begrændsning vinder Bifald, vistnok ogsaa vil findes at være Anledning til at opgive den her foreslaaede Afvigelse fra Reglerne i almindelig borgerlig Straffelovs §§ 62 og 63.

Udvalgenes Betænkninger. Ordentl. Saml. 1870—71.

Derimod er Statsfængsel efter sin Bestaaenhed en saa eiendommelig Straf, at der for sammes Vedkommende turde være tilstrækkelig Grund til at bevare Udkastets Bestemmelser. (Endringsforslag Nr. 41).

Endringen til Nr. 3 følger umiddelbart af Forslagene til §§ 35 og 36.

4de Kapitel.

Om Forræderi, Pligtovertrædelse af Feiighed og andre Handlinger, hvorved Krigsmagten udsættes for Krigsfare.

Til § 66.

Da det ikke er Straffelovens Opgave at paabyde den i Paragrafens andet Punktum omtalte Anmeldelsespligt, men at sætte Straf for Undladelsen af dens Opfyldelse, foreslaar Udvalget en Endring i Affattelsen, hvorved den ogsaa bringes i fuld Overensstemmelse med de beslægtede §§ 94 og 109. (Endringsforslag Nr. 43).

Det har været sat under Forhandling i Udvalget, om der overhovedet var tilstrækkelig Anledning til i Straffeloven for Hæren at optage den i Paragrafens Slutning omhandlede Fritagelse for Anmeldelsespligten, hvor det gjælder saa alvorlige Forbrydelser som Forræderi eller Spioneri, men om end den mildere Anskuelse har seiret, og det væsentligt i Betragtning af, at den almindelige borgerlige Straffelov indeholder en tilsvarende Bestemmelse, har man dog forment, at Affattelsen letteligt kunde fremkalde den Misforstaaelse, at de Slægtninge af den „Skyldige“ — hvorved maa forstås den Militærperson, der har gjort sig skyldig i et forræderisk Foretagende — som fritages for at gjøre Anmeldelse, ikke selv behøvede at høre til Hæren eller paa anden Maade at staa under militære Love (sfr. § 4), medens Meningen netop er den, at den Militære, der efter Paragrafens foregaaende Del i Almindelighed er forpligtet til at gjøre Anmeldelse, fritages for Ansvar, naar Anmeldelsen vilde kunne paaføre hans militære eller ikke-militære Slægtninge Tiltale. Udvalget foreslaar derfor at vende tilbage til den Affattelse, som Bestemmelsen havde i Generalaudi-